

Urme pe nisip

Odată, un om mergea printr-un deșert. Nu mai putea de oboseală; nu mâncase nimic de mai multe zile, apă nu mai avea, iar soarele puternic îl topea cu razele sale de foc. În afară de întinderea nesfârșită de nisip dogoritor, nu se vedeau decât urmele omului, urmele pașilor săi.

Deodată, însă, omul a observat că alături de el au apărut și alte urme, ca și când mai era cineva, o persoană ce mergea odată cu el și ale cărei urme le putea vedea alături de ale sale. Speriat, a strigat:

- De ce sunt două rânduri de urme, când eu sunt singur? Cine ești și de ce nu te văd?

Dar o voce i-a răspuns:

- Sunt Dumnezeu! Nu ești singur, fiindcă Eu merg alături de tine. Astfel, vei fi ocrotit de orice rău și vei ajunge cu bine la capăt!

Omul a căzut în genunchi și i-a mulțumit Domnului că S-a îndurat de el, după care și-a continuat drumul, convins acum că va reuși. Și a mers..., a mers..., până când într-un final a simțit că nu mai poate face un pas măcar. Căzut în genunchi, a privit în spate și... ce i-a fost dat să vadă? Pe nisip se vedea doar un singur rând de urme.

- Doamne, a spus omul îndurerat, de ce m-ai părăsit?!

Dar, aceeași voce i-a răspuns cu blândețe:

- Nu te-am părăsit! Până acum, Eu te-am dus în brațe!

Deodată, omul nostru a simțit ceva rece, rece, și a deschis ochii. Visase. Toropit de oboseală, încins de lumina soarelui, căzuse în nisip, ajuns la capătul puterilor. Dar, în timpul somnului, fusese găsit de o caravană. Câțiva călători îl ridicară și îl stropiră cu apă.

- Binecuvântat să fie Domnul! a strigat omul. Cum de m-ați găsit?

- Am văzut niște urme în nisip și ne-am dat seama că cineva s-a rătăcit.

Erau, într-adevăr, urmele tale.

- Voi credeți că urmele mele v-au adus aici? Nu! Dumnezeu, Care S-a îndurat de suferința mea, El v-a călăuzit pașii spre mine, altfel aș fi murit.

Firul de ceapă

Când s-a născut o fetiță, Dumnezeu a trimis îngerul ei păzitor să o păzească în toate zilele vieții ei, până la moarte. S-o păzească de păcate, s-o învețe, să n-o lase să cadă în ispite grele.

Când fetița a crescut, nu a mai ascultat de îngerul ei păzitor. Zadarnic îngerul îi sufla la urechea inimii cuvinte bune, degeaba o învăța milostenia, rugăciunea și iubirea de semeni. Fata devenea tot mai rea, mai nepăsătoare de suferința aproapelui, mai zgârcită și cu inima prinsă de averea ei. Fata a devenit o femeie foarte bogată care nu dădea nici o firimitură de pâine nimănui. Îngerul ei era mereu întristat și se gândea ce se va întâmpla cu sufletul ei după moarte.

A venit și ziua morții și a judecății femeii. Pentru păcatele ei cele multe și pentru nemilostivirea ei față de săraci și bolnavi, Dumnezeu a trimis-o la iad, unde erau aruncați zgârciții și nemilostivii. Îngerul ei păzitor se zbătea să-și amintească dacă în viața ei, această femeie a făcut vreun bine. Și-a adus aminte că odată, mergând cu căruțele pentru a-și vinde recolta la oraș, femeia a dat un fir de ceapă verde unui cerșetor. Atunci a alergat îngerul la tronul lui Dumnezeu și, căzând cu fața la pământ, a spus:

- Doamne, femeia aceasta a făcut odată un bine. A dat un fir de ceapă verde unui cerșetor.

- Bine, i-a spus Dumnezeu, uite aici firul de ceapă, ia-l și spune-i femeii să se prindă de firul de ceapă și trage-o afară din iad.

Îngerul a luat firul de ceapă și s-a dus la marginea iadului. A strigat-o pe femeie și i-a spus:

- Domnul Dumnezeu S-a milostivit de tine și m-a trimis cu acest fir de ceapă pe care tu l-ai dat odată unui cerșetor. Apucă-te cu grijă de el ca să nu se rupă și eu am să te trag încetișor afară din iad.

Femeia a făcut ce i-a spus îngerul. Când celelalte suflete au văzut că un înger o scoate pe femeie din smoală, s-au agățat de marginea hainei ei gândind că îngerul le va trage și pe ele afară. Atunci femeia a început să-i ocărăască și să-i lovească cu picioarele:

- Lăsați-mă în pace, nemernicilor, eu am dat firul de ceapă, nu voi. Duceți-vă în fundul iadului, blestemaților.

În clipa aceea, pentru răutatea ei, s-a rupt firul de ceapă și femeia a căzut înapoi în iazul de smoală. Îngerul a început să plângă cu tristețe.

(adaptare după un fragment din romanul "Frații Karamazov" de Feodor Dostoievski)

